



Τέτοιο λαό νά τόν χαρώ,
κράσις φαιδρά, καρδιά ζιστή...
πειθαίν' ή Μάρω γιά χορό
μά 'βρῆκε κι' άντρα λυριστή.

(Ο Τσάρου ρίχνει και 'στους δυό περίεργη ματιά
κι' ό Φασουλής κι' ό Περικλής πετούνε τά κουτιά,
κι' άλαμπρατότα πνάνονται και πρὸς τιμὴν τοῦ Τσάρου
και καθενὸς εἰς δεξ κι' εἰς ἀφ' κυρίου Γοσποδάροῦ
χορεύουν χαρίστατα μαζούρκα Ρωσική
και τάδεμανό στομάχι των τοὺς παίζει μουσική,
όταν ό Πρίγκηψ Γορτ'ακὼρ προβάλλη μ' ένα κνουτό
κι' έκίνοι φεύγουν σκούζωντας αμωρὶ μά τείνει τοῦτο ;)
και τά ξυλίνια πόδια των 'στὸν σέρκο των κτυπάνε
και 'στὴν Πετρούπολι ξεχνοῦν τὸ δέγμα τοῦ κουτιοῦ,
και 'στὰς Ἀθήνας έρχονται και 'στὸν Φωτῆλα πᾶνε
και μ' ένα κνουτό Ρώσικο τὸν κάνουν τάλατρο.)

Εἰς έκδρομὴν κι' ή Φασουλὴ
τὸ Ἀν. Λατίφ προσκαλεῖ.

(Σὺν έμεινε κι' ή Φασουλὴ πὼς κάμποσαις κυρίαῖς
έπηγαν 'στὴν Ἀκρόπολι μετὰ τῆς Καλησπέρης
ν' ακούσουν ἀρχαιότητες και δόξης ιστορίας
και πὼς γιὰ τὸν Μιμικό της έθανάτω' ή Μαίρη,
'πῆρε κι' αὐτὴ τὴν καθεμιὰ εὐνικήν κοκκώνα
και μιὰ και δυό τῆς έφερε μ'προστά 'στὸν Παρθενῶνα.)

Ἡ Φ. — Σὺν τὸν Ρενάν, κυρίαῖς μου, ἔδω προσευχήθητε,
κατόπιν δι' τῆς προσευχῆς πολλὰ θὰ διδαχθῆτε.

(Κάθε κυρία ντιστοιχάει μὲ χάριν γονατίζει
και μὲ τὴν κάτω προσευχὴν τὴν Ἀθηνᾶν σκотиζει.)

Ἡ σὺ Μινίρβ ντεμοαζίλ, τοῦ Ζουπιτὶ ή κόρη,
βοήθα νὰ σπῶνῶμε μὲ σὺκ τὸ φόρμα' μας,
ν' ἀρίνωμε νὰ φαίνεται 'λιγάκι μισοφόρι
και σὺ κυρία κόμ' ἰλ φὸ νὰ φαίνεται σιμά μας.

Τῆς ὑψηλῆς κοκεταρί ντεμοαζίλ γλαυκῶπις,
εἰμὲις μοντέλ' ἄς γίνωμε Ἀνατολῆς κι' Εὐρώπης,
βοήθα μας τοὺς πρὸ κομψοὺς συμρούς νὰ κυνηγῶμε,
τά μάτια νὰ λιγῶνῶμε και νὰ σισοπυγῶμε,
και μὲ στροφάς και μ' ἑλιγμούς πολλοὺς και διαφόρους
νὰ ξεροτηγανίζωμε τοὺς μισέραμπλ ἑμπορους,
κι' οὕτε στιγμή νὰ μὴν περνᾷ χωρὶς τὸ σῦρ κι' ἔλα
και κατὰ λάθος τοῦ χεριοῦ καμμιὰ φορὰ νὰ κρύβωμε
'στὸ φροντωτὸ μανικὶ μας πολυτίμη δαντέλα
κι' ἀμείως ἀπ' τὰ μαγαζιά μὲ νᾶζα νὰ τὸ στρίβωμε,
χωρὶς καμμιὰ τοὐλάχιστον βελόνα ν' ἀγοράσωμε
και νὰ τοὺς φοβερίζωμε πὼς θὰ ξαναπεράσωμε.

Ἡ σὺ μὰ σέρ, μαμζίλ Νιτούς, παρθενικὸ κορμί,
ποὺ στείκει 'λίγο ντεκολιτὲ εἰς τὴν Ἀκαντεμὶ
ἀντίκρυ 'στὸν Ἀπόλλωνα, τὸ πρῶτο μὲ γκαρσόν,
ποὺ μοιάζει μὲ τὸν Σιβαλλέ και μὲ τὸν Περουσσόν,
και σὺ μαζὶ τοῦ λῦσσαζις κρυφὸ νὰ κάνης κόρτε,
ἄς εἶναι τοῦτο μοναχὰ τῶν κυριῶν τὸ φόρτε,

και ζωηραϊς και πεπχαταις 'στους δρόμους να σαλταρώμε, άλλους; γιὰ τὸν Ἀπόλλωνα θὰ σὲ κομπιμεταρώμε.

Ντιντόν ντιντόν... κατιβὰ πῶς μὲ πόδα νὰ μᾶς στίψης και ράνε μας μ' ἀρώματα και μὲ παρυμερί, κι ὅλο κουράχο δίνε μας νὰ κάνωμ' ἐπισκέψεις και νὰ ζυπνῶμε πάντοτε μὲς 'στὸ μεσημέρι, ν' ἀρχίζωμε κονβερσασιὸν μὲ τὰ μωλάκι φριζέ, ὁπόταν δι τὰ τοῖσα των φωναζόν τὰ μωρά μας ἐπὶ τὰ σχολιάζωμε ρωμάντσα τοῦ Μπουρζέ κι ἔτσι ν' ἀνάδουν πρὸ πολὺ τὰ τόσα φουμκρά μας.

Καθε καιρό νὰ βρισκώμε κι ἕναν καινούριο μπάλο και μὲ ζούρ φίζ κι' ἀπρὶ μιντι και ξερατὶ μεγάλο 'λγιο σουζὶ νὰ κάνωμε, τὴν πληξὶν νὰ ξεχνῶμε, και μὲ διάφορα κέν κέν τουοῦρ νὰ τὴν περνῶμε, νὰ μάθωμε τὸ πᾶ ντὲ κἀτ, τὸν μπάλο τοῦ καιροῦ, πού τόνα πόδι της 'ψηλά σκάνει κι' ἡ κυρία, κι' ἔτσι μ' αὐτὴν τὴν ἐλεγκάνς τοῦ τρέχοντος χοροῦ εαμάντ καθ' ὅλα φαίνεται κι' ἐκείνη πούται κρύα.

Βοήθησε 'στὸ σπῆτι μας βρεθὰ νὰ μὴν κουρνιάσωμε, νῆναι φωτιά τὰ μάτια μας και τῆς Ἀλλῆς μαγνήταις, καὶ τοῦτο δι τὸ πᾶ ντὲ κἀτ ἐρίτος νὰ φρενιάσωμε και νὰ κτυποῦν ἡ φτέραις μας σὲ καββαλιέρων μύταις, κάθε λιὸν και σιδαλι καὶ μὲν βιβάν νὰ ριβρ, ἔξω φρενὼν τσακίματα και σκέρτσα νὰ μαθαίνωμε, ὁπόταν δι τοῦ Παλταῖου Σταυλιτης μᾶς χορεύη ἕκ της χαρᾶς μας κατὶ τὴν ἐρὲ σώμα νὰ παυαίνωμε.

Βοήθα τώρα τοῦτ ἐλ φάμ μποτέ της γῆς νὰ γίνουν και πᾶ εἰ μπετ νὰ λήγωμε σὲ κάθε στραβοκάνη, και ὅς του πᾶ τὰ Γαλλικά νὰ πέρουν και νὰ δίνουν κι' ὁπορος τ' ἀκούει νὰ ζητῇ τρεζέ ἀπρὸ λεκάνη. Κι ἂν ἔχης αἷμα μπλὲ φονοὶ και πρῶτης ράτσας φλιβα πάρε τὰς Καρυατίδας μαζί σου και κατιβὰ γιὰ νὰ χορέψης πᾶ ντὲ κἀτ μετὰ της Καρυάτης, νὰ πᾶς 'στὸ Ράλλυ-Πέπσορ μὲ τὴν Κυρία Κούν, νὰ μισοκλίνεις τὸ δεξὶ και τὸ ζερβὶ σου μᾶτι και τοῦτ λα βὶ τὰ κᾶλλη σου νὰ μὲ σὺ τὰδοῦν.

'Ελα νὰ γίνης φᾶν ντὲ σῆκλ μ' ἔσπρι διαβολικό, νὰ πίνης ποῦρο γιὰ καπρὶς και νὰ ρουρᾶς ταμπάκο, κι' ἐνὸς μυρίε τοσόχορ και μπλὲ μπακαλικο ἡ νουαλιτα της μαμαῆς και τοῦ μπαμπᾶ τὸ φράκο, ἔου νὰ μπαίνης μὲ τσιπὶ και μὲ πολὺ κουρζέ, καμαρωτὶ και λυγιστὶ και 'στὸ Παλάτι μέσα, νὰ κᾶνης ἀπὸ Πριγκίπας και ἔνους ἀντουράζ και Χονενζόλλερν νὰ θαρρῆς πῶς εἶσαι Πριγκηπίσσα.

Πίτα τὴν κουκουβάγια σου κι' ἔλα μ' ἐμᾶς μαζί νὰ διδάχῃς στριγγιλιματα, νὰ δείξης φαντζί, νὰ γίνης Ἀμαζὼν Γαλλίς, Ἀγγλίς, Ἀμερικάνκα, κι' ὅπως σου Καρβαλερὶ νὰ τρέχη Ρουσετάνκα, ἀπάνω σὲ πικάντικο νὰ βγαίνης ἀλογάκι κι' οἱ ὁρμὶ νὰ μοσχοβολοῦν μὲ τὰ 'δικὰ σου χυῶτα, και μόλις τὴν Βασιλίσσα νὰ χαριετῇς 'γιγάντι ὁπόταν ἡ Σά Μαρεσὲ σὲ χαριετῇ πρώτη.

Κατιβὰ μὲ νεκλαφασιὸν συγὰ νὰ συγκινήσαι κι' ἂν ποῖσῃς νὰ προσπαθῇς ποτέ σου νὰ μὴν εἶσαι, κι' ἂν ἡ μινὸν κοιλία σου σεριεζμὰν πιστὴ ἔλ τότε πλέον φώναξέ τὴν τὴν και ἀσπιστὶ, και τοῦτ ἀ φῆ κατὰκλινῇ 'στὸ μπουντοῦρ σου μείνε γιὰτὶ τὰ μούτρα σου σὰν πρὶν γιὰ ντιστεζιὸν δὲν εἶναι, κι' οὗτ' ἐπιτρεπάται λαμὲ κι' ἡ κόμ. ἢ φὸ νὰ ζῇ χωρὶς κορπὶ κι' ἂν ποῖσῃς σὰν μὴν μπουρζαζί.

Βενιζέ τοί, ντεμοαζέλ, καθεὶς νὰ σ' ἐτριγκάρη. νὰ μωρωθῇ τὸ γούστο σου, νὰ μάθης χαρακτήρη, και μία μόνον ἰντὲ φίζ τὸν νοῦ σου νὰ πικάρη πῶς 'γρήγορα θ' ἀξιώθης νὰ μείνης ζωτοχῆρα.

Βενιζέ εἶσι ἂν ντουαζέτ μὲ τὴν χαλμύδα φόρα, σὲ μπουλεβάρ τῶν Ἀθηνῶν, Μινιέρ, νὰ κατοιχῇ γιὰ νὰ σ' ἐκβαρθρώσωμε, καθὼς τὸ λῆγει τώρα πρεμιέ ἢ Κόντ ντὲ Κερκυρά μισσι Οἰστοκίς.

'Ἀλὰ μπονιέρ, ντεμοαζέλ... βενιζέ, βενιζέ τοί, και φέρεσε μπασέ, κορσά, σινιὸν και καπελίνα, και βάλε σὰν ἀργυρόντισσα της ἀριστοκρασί μὲς 'στὴν καρδιά σου κοπρία, 'στὸν νοῦ σου καββαλίνα.

Μὰ σὰν ἀκούσης ἔξαφνα 'στῆς ἄλλαις σου δουλειαῖς ἂν βόγκ πῶς εἶναι σῆμερα ἡ πέτρας ἡ παλῆρας κι' οἱ ἔξενι πῶς 'τρέλλῃσθκαν μὲ τὰς ἀνακαράς, ἀφοῦ πικέιδες μερικὸς εἰς τοῦ Γρανιάνκη φῆς νὰ τρέχης εἰς τὴν Ἀκροπόλ μὲ τὰς λοιπάς μαζί και τοῦτ ἀ κοῦ νὰ ρίχνῃσαι 'στὴν ἀρεολεζί, κι' ἔτσι νὰ δείχνῃς και 'στὰ ὁρὸ τοῦ ξένου κόσμου φύλα πῶς ἀκακίσθητος μοντιν δὲν εἶσαι και τυχαία, πῶς γιὰ της πέτρας σ' ἐπῆσας πολλὴ σκερόκοιλία και πάθος σου κατηντήσαν ἀνίκτων τάχιστα.

(Εἶπαν αὐτὰ και τοῦ Διὸς ἡ σωφάται κόρη βροντώσα κι' ἀπαταράπτουσα κατιβὲ μὲ τὸ δόρυ, και μόλις εἶδε γύρω της τὸ ντυλικατο φύλο μὲ τὸ μακρὸ κοντάρι της της ἔσπασε 'στὸ ξύλο.

(Κεφάλαια ἔκκεπῖλωσε, πολλὸν πλευρὰ 'μαλάκωσε, και κότσους ἔξερριζώσε και φούστας ἔσταλάκωσε, ἡ δὲ κυρία Φασουλή, ὅλη καμάρει κι' ἄρωμα, δὲν 'πρόφασε μὲ της Θιᾶς τὸ δυνατὸ μπαγλάρωμα νὰ 'πῃ πῶς ἔπεισε σ' αὐτὰ τὰ δοξασιμένα μέρη τοῦ Διαδόχου ἡ νταντζέ κι' ἡ τοῦ Μιμίκου Μαίρη, κι' ἰγύρισαν 'στὰ σπῆτια των ἡ κακομερισμαμένας ἔστοκουφωταις και φαλακραις και κοψμερισμαμένας.)

Καὶ ὁλόγαις ποικιλίαις μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις

'Ἡ ἐξουσία τοῦ Πατρὸς παρὰ Ρωμαίους. ἦτοι βιβλίον περιποιούσαντο τοῦ Γεωργίου Καλοσπέρη, Διδάσκοντος τῆς Νομικῆς, πού τὰ καλὰ κηρύττει και τὸνα κι' ἄλλο Δίκαιον ὡσὰν νερό τὸ ξερεῖ.

Βιβλοδομαίον Γκιζῆ χειρουργικὴ μελέτη γιὰ τὸ λεπτόν μας μέρος τὸ και γεννητικόν, πού και 'στὴν χειρουργίαν πολλὴν τιμὴν προσθίτει κι' εἰς ἄνδρ' Ἀσκληπιάδην πολὺ σημαντικόν.

'Ἐν τοῖς τυπογραφείοις «Κορίνθους» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προσέστιον κοινοῦ τοῦ πολῦς.